

[Geert-Jørgensen.]

at vi, der færdes paa Sindssygeanstalterne, og ikke mindst Patienterne, har den Opfattelse, at det er dem, der er udenfor Hospitalet, som er sindssyge, medens de selv besidder den højeste Intelligens. Nu maa De gerne raabe „hør“ igen. Paa Sindssygehospitalet er der en stor Stab af Mennesker; der er en Stab af Læger, som gør deres samfundsnyttige og udmærkede Gerning, og der er en Stab af Funktionærer, der ogsaa gør deres udmærkede Gerning, men der er navnlig en Gren indenfor Funktionærstanden, hvis Stilling og økonomiske Forhold jeg gerne vil have Lov at nævne. Da jeg for 25 Aar siden blev Funktionær paa denne Sindssygeanstalt ved Aarhus, var der en Plejerstand, som var i høj Grad under Lavmaalet. Det hang sammen med, at Stillingen var foragtet, og ingen hæderlige Mennesker eller i alt Fald meget faa hæderlige Mennesker vilde gaa ind i denne Gerning. Saa tog man ofte Mennesker, der kom fra Landevejen, for man maatte tage dem, man kunde faa, og saa blev ogsaa Slagtersvend Pedersen Plejer. Han var vant til at slaa Stude for Panden, og saa troede han, at naar han skulde passe syge Mennesker, skulde han bruge den samme Metode. Jeg tænker med Skræk paa mange af de Mennesker, som den Gang blev ansat som Plejere af syge Mennesker, og af de vanskeligste af alle syge, nemlig de sindssyge. Naar jeg saa ser paa den Plejerstand, vi nu har, er der jo sket en stor Forandring. Det er sket ved Samvirken af Plejerstanden selv og Lægerne og Funktionærerne paa Hospitalerne, men ikke mindst er det sket gennem Plejerstanden selv, idet Plejerne har arbejdet af al Kraft paa at højne deres egen Stand og skabe Ansvarfølelse overfor de sindssyge Mennesker, som de nu en Gang skal pleje og passe hver Dag. Det er for Øjeblikket deres Drøm at faa en Plejerskole, hvor de kan faa en ordentlig Uddannelse, saa de kan blive rigtigt skikkede til at pleje og passe de syge Mennesker, og dette er noget, man i høj Grad maa paaskønne.

Men dertil kommer, at en Stands Duelighed, og i det hele taget det Dannelsesniveau, hvorpaa den staaar, har noget at gøre med den økonomiske Side. Da vi havde en daarlig Plejerstand, havde vi daarlige Lønninger, smaa og fattige Lønninger, og saa blev Menneskematerialet derefter, Lønvilkaarene har i nogen Maade forbedret sig med Aarene, men ogsaa Menneskematerialet har forbedret sig i en betydelig Grad. Det er Mennesker, der er gaet ind i en

Gerning med stort Ansvar og ofte under Livsfare, for det er hændt adskillige Gange, at en Plejer har faaet en Kniv i Ryggen, saa selve Gerningen er ikke uden Fare. Det er en ansvarsfuld Gerning, og nu er Plejernes Lønvilkaar jo ligesom saa mange Tjenestemænds Lønningsvilkaar under Overvejelse, ganske vist i Lønningskommissionen; men den højtærede Regering kunde jo ogsaa gerne tænke noget paa dem, naar den en Gang skal fremsætte et Lovforslag. Det er Plejernes Drøm, at de kan faa de samme Livsvilkaar som Sygebetjentene ved Fængslerne, og det er ikke nogen stor Drøm. Sygebetjentene ved Fængslerne har en Grundløn af 2220 Kr., men Plejerne ved Statens Sindssygehospitalet har kun en Grundløn af 1680 Kr., og det er paa egen Kost og uden Bolig. Nu er det, som sagt, deres Drøm, at de kunde komme til at rangere i Løn sammen med Fængselsbetjentene ved Statens Fængsler. Det er jo og maa altid være noget af et Skøn, hvor stor en Løn Statens Tjenestemænd skal have, det har vi ikke nogen som helst Normer eller Regler for, og Lovgivningsmagten maa derfor skønne og skønne paa rette Maade. Men det forekommer mig i dette Forhold, at Plejerne har en vis Ret til at vente og haabe, at de kan komme til at ligge i samme Lønniveau som Betjentene ved Statens Fængsler, og jeg vil saa meget hellere anbefale dette, som den Stand, det skulde komme til gode, betyder saa usigelig meget for hele den Virksomhed, som øves paa Statens Sindssygehospitalet. Her er det først og fremmest Menneskematerialet, der betyder saa usigelig meget. Bygninger og Lokaler kan betyde meget, men Menneskematerialet er nu een Gang det vigtigste.

Dernæst er der endnu en lille Ting, jeg gerne vil omtale, og det er dette, at der er nogle jyske Handelsrejsende, som føler sig generet af, at et bestemt Tog, som afgaar fra København Kl. 14²⁰, ikke standser i Roskilde, hvilket bevirker, at disse Mænd, der arbejder paa Sjælland, og som i Almindelighed kommer rundt med Automobiler, men som tidt skal hjem til Jylland med Toget, ofte forsinkes i Timevis i Roskilde, inden der kommer et nyt Tog.

Til Slut har jeg lidt at sige til den højtærede Statsminister, som desværre ikke er til Stede i Øjeblikket. Da den højtærede Statsminister i Gaar omtalte, at Danmarks Retsforbund har foreslaaet Nedsættelse af et 15 Mands Udvalg i Anledning af den Ulykke, der er overgaaet os gennem Arendrups Bedragerier, brugte den højtærede